

Een GeOnmogelijk verhaal (deel 1)

© Margriet Kicks-Ass

Was ik maar net zo gelukkig als mijn hoofdpersoon, denkt de schrijfster. Het liefste geeft ze haar karakters alles mee, een onbepaalde zorgeloze overvloedigheid waar ze zelf minimaal duizend jaar mee vooruit zou kunnen. Minimaal. De daaruitvolgende paradox zet haar echter muurvast met een onmogelijk verhaal.

Volgens de officiële standaard van kwalitatieve fictie moet ze namelijk vanaf het begin een tot de rand toe gevuld blik met venijnige conflicten opentrekken, lijden scheppen, weerstand genereren, drama introduceren, lange lijsten maken met alles wat nog tegen zou kunnen zitten. Ze zou haar beeldschone karakters valse trekken moeten geven, of liever nog ronduit onbetrouwbaar moeten maken. Ze zou ze keihard moeten laten liegen, stelen, bedriegen, tegelijkertijd alles goed laten praten en met schele ogen van machtswellust, jaloezie en geldzucht de verhaallijn moeten laten kantelen of saboteren, zoals een smerige generator op een underground festival, een oud stuk ronkend roest, stinkend naar een met vis gemengd olieoverschot, die de hele reeks met geplande gebeurtenissen hortend en stotend aan zou moeten drijven, tot hij zou stikken in een zwarte plas van onzuivere bedoelingen, manipulatie en verwoesting.

Een typische werkplaats voor het ego. Is schrijven niet sowieso een cultivering van de meest wanstaltige waandenkbeelden van het zelf? vraagt ze zich af. Als de kortse weg naar echt geluk de uitschakeling van het ego is, voorbij gedachten en zintuigen, voorbij projecties en vergelijkingen met anderen - al dan niet uitmondend in jaloezie, voorbij imago, controle en veroordelingen van je medemens, voorbij intimidatie en het afbreken van een andere levensstijl, of onbegrip voor alles wat anders is dan jijzelf. Voorbij zelfbeeld en alle daarbij behorende gehechtheid aan spullen danwel geliefden, vrienden of nageslacht, misschien wel ver voorbij de taal zelf.

Als een verhaal per definitie ego-versterkend is, zou ze dan nog wel willen schrijven? De meest kernachtige levenservaring ontstaat als je al je aandacht op je bewustzijn richt, dit brengt je onomkeerbaar bij je verblijf in het lichaam als schuilplaats. Je ademhaling, je hartslag. Vervolgens gaat dit samenvallen, en word je je bewustzijn, ofwel je verkeert in de ultieme staat van meditatie. Daar heb je geen taal bij nodig. Elke vorm van taal leidt je juist weg bij deze ervaring, kan dus als misleidend bestempeld worden.

Eigenlijk voelt ze zich meer een probleemloze schepper, nou ja, en als het dan echt moest desnoods een oplosverzinster. Maar waar haalde ze dan in hemelsnaam een passend obstakel vandaan? Haar weersin tegen alle uit het brein voortkomende problemen - andermans ellende waar men kennelijk nog over zou willen lezen ook - heeft haar ideeëngedachtenstroom luchtdicht afgesloten, als een fiets met twee lekgestoken banden in een ongere, gezamenlijk gedeelde fietsenstalling.

Als voor de egoloze schrijver (indien deze paradox zou bestaan) niets een probleem is, of beter gezegd: als het enige probleem is, dat niets een probleem is, dan is dat de uitweg. Briljant. Opgetogen en dankbaar voor de huidige technologie besluit ze direct de hoofdpersoon uit haar verhaal te bellen. Indien hij niet op zou nemen, zou ze eventuele, nog niet toegewezen bijrollen kunnen proberen. Een pakkende naam had haar hoofdpersoon tot dusver niet gekregen, wellicht een goed idee hem direct daarover mee te laten denken. In welke tijd de gebeurtenissen zich al dan niet afgespeeld hadden, zou ze later besluiten..

Na twee keer wordt er al opgenomen:

PERSONAGE: "Ja, hallo?"

SCHRIJFSTER: “Hoi. Met God. Ik wou even weten of ik je stoor.”

PERSONAGE: “Ah, daar ben je eindelijk. Nee hoor. Jij weet dat overigens beter dan ik. Je bestaat dus toch? Of... ben je het wel echt?, anders zou je niet zo'n domme vraag stellen.”

SCHRIJFSTER: “Lekker bijdehand. Zeg, heb je enig idee hoe je heet of zou willen heten?”

PERSONAGE: “Nou, mezelf hoeft ik niet bij naam te noemen. Ik weet niet of je nog meerdere spelers in gedachten had? En hoe zit het overigens met je eigen naam, was je daar al over uit?”

Even is de schrijfster van haar apropos van zo'n bijdehand karakter. Ze kan zich niet herinneren zo'n uitgesproken persoonlijkheid neergezet te hebben.

SCHRIJFSTER: “Wat was je aan het doen?”

PERSONAGE: “?!.. Wie zou dat beter weten? Ik was aan het wachten, op een verhaallijn. Was je me vergeten?”

De schrijfster loopt een beetje rood aan, weet zich wederom even geen houding te geven.

SCHRIJFSTER: “Eerlijkgezegd was ik op een conflict aan het broeden, maar vond steeds een uitweg, of liever gezegd; ik heb helemaal geen zin meer in conflicten, daarom werd het stil en liet ik je gewoon zelf je ding doen. Heb je je vermaakt?”

PERSONAGE: “Ja en nee. Aan de ene kant is het heerlijk en leer ik ontzettend veel, aan de andere kant heb ik een beetje last van plichtmatigheid, als hoedanigheid van hoofdpersoon, snap je? Kennelijk voel ik me toch verantwoordelijk voor een goed verhaal.
Maar zou ik je misschien kunnen helpen? Zal ik het van je overnemen, zullen we ruilen? Misschien lukt het mij wél passende conflicten voor je te bedenken.”

SCHRIJFSTER: “Hmm, ik weet even niet of ik dit nu een aantrekkelijk aanbod moet vinden. Mijn uitgangspunt was dat ik juist geen conflicten meer wou, en volgens jouw voorstel zou ik ze nu zelf op me afgevuurd krijgen, indien we zogezegd van rol zouden wisselen.”

PERSONAGE: “Misschien is een *hoofdpersoon* sowieso geen goed idee, die vraagt veel teveel aandacht. Wellicht is het beter een paar bijrollen te verzinnen. Dan klim ik eruit, en kun jij iets anders gaan doen, gedichten gaan schrijven bijvoorbeeld. Verzin ik die figuranten wel. Tussen figuranten zal bovendien weinig dramatisch gebeuren, daar zijn ze te afstandelijk voor.”

FIGURANT: “Niet voor anderen praten alsjeblieft. Ik wil juist wel een conflict!”

PERSONAGE: “Dan lig je bij deze eruit!”

SCHRIJFSTER: “ONGESCHREVEN UITNODIGING

*De bosgrond
stapelt zich
ingenomen op,
vormt
verdekte
veerkracht*

*voor het eerste beste
melige schepseltje*

*dat vrolijkgezind
erin mee wil
stampen ”*

FIGURANT: “OPGESTOPT EENRICHTINGSVERKEER

*De conversatie
is een aangesneden
monoloog
als een stuk koek
op de broodplank,
die liever
ergens anders
aan zijn einde
was gekomen ”*

PERSONAGE: “Wegwezen jij!”

SCHRIJFSTER: “Kom maar met mij mee, eerste figurant, zolang je maar geen conflict begint.”

FIGURANT: “WANHOPIG TAALTEKORT

*Met een blik
van miscommunicatie
zet hij
zijn neus
in de wind -
kijkt zijn medepassagier
nietbegrijpend aan,*

*roept rustig
Magere Hein,*

*verwijdert zich
ver
van zijn volgende
antwoord,
doch
schreeuwt
het plotseling
doodstil uit,*

*geeft zijn
beduusde gesprekspartner
verontwaardigd
te kennen,*

*wie hij was,
of uiteindelijk*

